

HET VERHAAL

HOE VERWERK JE HET VERDRIET OM EEN DOODGEBOREN BABY?

Weinig foetusweiden en sterretjesheuvels in Vlaanderen

Het Vlaams decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging van 2004 zegt dat 'levenloos geboren kinderen die de wettelijke levensvatbaarheids-grens nog niet hebben bereikt, na een zwangerschapsduur van ten volle 12 weken op verzoek van de ouders begraven of gecremeerd' moeten kunnen worden. Het gaat dus om kinderen die sterven tussen de 12de en ruwweg de 25ste week (180 dagen) van de zwangerschap. Zij kunnen niet gewoon begraven worden, omdat ze niet wettelijk erkend worden. Gewoonlijk lost men dat op met een foetusweide. Gemeenten komen ook met creatieve alternatieven op de proppen, zoals de Sterretjesheuvel in Duffel of een engelenweide.

In de vijf Vlaamse provincies zijn er 129 gemeenten die zo'n begraafweide of -heuvel hebben. Dat is niet eens de helft van alle 308 Vlaamse gemeenten. Zo blijkt uit het antwoord van Vlaams minister Geert Bourgeois (N-VA) op een parlementaire vraag van Peter Reekmans (LDD).

'Concluderen dat de andere gemeenten niet in orde zijn, is niet correct', zegt Bourgeois. Want het decreet zegt enkel dat cremieren of begraven van deze kindjes waardig moet gebeuren. 'Of dat op een foetusweide of op een andere manier gebeurt, is onderworpen aan de lokale autonomie.' De lijst van gemeenten met zo'n begraafplaats leest u op de website van *De Standaard*. (vbr)

ONLINE
www.standaard.be/sterretjesheuvels

Een droom die in duigen valt

Engelen zijn het die al ten hemel opstegen nog voor ze volgroeid waren. Voor hun moeders is het een verdriet dat in hun hart gegraveerd staat, maar dat ook moeilijk is om te delen.

VEERLE BEEL

'Zesde wonder in ons hart, tweede wonder in onze armen.' De drie maanden jonge Erin is dat zesde wonder in de harten van Ilse Degerickx en haar echtgenoot. Broertje Nolan is vier jaar. Zes keer is Ilse zwanger geweest. Vier keer ging het mis. Twee van die veel te vroeg geboren kinderen kregen ook een naam.

'De eerste keer stierf ons kindje vanzelf na zes weken zwangerschap. Ik heb het drie maanden gedragen. Toen kreeg ik pillen om het te laten afkomen. Ik ben het in het toilet verloren. We waren geschrokken en triest. Maar het verlies bleef redelijk abstract. En de vierde keer liep het zo snel fout dat ik nog geen band voelde.'

'Met Sterre ging het helemaal anders. De prenatale tests toonden aan dat hij het syndroom van Down had. Wij hebben besloten

om hem niet geboren te laten worden. Dat was de zwaarste beslissing uit ons leven, een waar we nog altijd mee worstelen. Omdat de zwaarte van de handicap niet te voorspellen valt. Sterre zou een leven gehad hebben dat we niet voor hem gewild hebben. Dat klinkt hard, maar ik kan het niet anders formuleren. Toch was hij zeer gewenst. Ik vind dat heel complex. Ik weet nog altijd niet of het een goede beslissing was.'

'Mensen die ons een hart onder de riem willen steken, noemen het een moedige keuze. Maar moedig voelde het niet. Ik was bang. Bang voor hoe hij zou zijn, voor wat hij allemaal zou moeten meemaken, voor wat er met hem zou gebeuren als wij er niet meer zijn. Ik weet niet of je met zoiets in het reine kunt komen. Ik heb voor God gespeeld. Wie ben ik om dat te doen? Ik heb

mijn eigen geweten gevolgd, maar ik mis hem nog elke dag.'

'We hebben geen afscheidsceremonie gehouden. Hij was nog zo heel klein. Maar echt wel helemaal ons kindje. Hij lag in een kistje dat we zorgvuldig klaargemaakt hadden, in een dekentje dat ik gemaakt had van een oude trui van mij. De sociale dienst van het ziekenhuis had ons daar goed bij geholpen. Dat was allemaal mooi geregeld.'

FOUTJE

'Maar in het crematorium ging het mis. Wij kwamen afscheid van Sterre nemen, maar dat kon niet meer. "Er is een foutje gebeurd. Uw foetus" - zo zeiden ze dat - "is al gecremeerd". We waren geschokt. Fouten maken is menselijk. Maar de manier waarop ze ermee omgingen, was dat niet. We kregen de urne samen met de factuur in onze handen gestopt en dat was het dan! Ik heb een klachtenbrief geschreven. De directeur heeft mij toen gecontacteerd, maar hij ging voorbij aan de kern van de zaak. Hij zei dat ze lessen hadden getrokken. Afscheid nemen van een kistje in het crematorium, zonder dat er een plechtigheid wordt vastgelegd, zou niet meer kunnen.